

VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
U-605/04
Sarajevo, 08.04.2004.god.

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Milana Pavlića, kao predsjednika vijeća, Sadudina Kratovića i Suade Sušić – Muftić kao članova vijeća, te Senade Ferizović, kao zapisničara, u upravnom sporu tužiteljice H.R. iz B. zastupane po punomoćniku A.Ž., advokatu iz V., protiv tužene Federalne komisije za implementaciju člana 143. Zakona o radu Sarajevo, zbog nedonošenja rješenja po izjavljenoj žalbi, u pravnoj stvari ostvarivanja prava iz radnog odnosa, na nejavnoj sjednici održanoj dana 08.04.2004. godine, donio je sljedeće:

R J E Š E N J E

Tužba se odbacuje.

O b r a z l o ž e n j e

Tužiteljica je dana 20.02.2004. godine podnijela tužbu ovom sudu iz razloga što tužena Federalna komisija nije u zakonom propisanom roku odlučila po njenoj žalbi izjavljenoj protiv rješenja Kantonalne komisije za implementaciju člana 143. Zakona o radu. Predložila je da sud tužbu uvaži i pobijano rješenje Kantonalne komisije u dijelu petita pod II rješenja preinači i naloži poslodavcu da joj uspostavi radno – pravni status od 31.12.1993. godine i izmiri sve doprinose iz PIO, kako bi mogla ostvariti pravo na penziju.

Sud je prije svega ispitao da li postoje procesno – pravne pretpostavke za pokretanje upravnog spora po tužbi, pa je našao da ne postoje, radi čega je odlučeno kao u dispozitivu iz sljedećih razloga:

Članom 11. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. novine FBiH", broj 2/98 i 8/00) propisano je da se upravni spor može pokrenuti i kad nadležni organ o zahtjevu, odnosno o žalbi stranke nije donio odgovarajući upravni akt u upravnom postupku, pod uslovima predviđenim u članu 22. ovog zakona.

Iz navedenog proizilazi da se upravni spor zbog nedonošenja rješenja bilo po zahtjevu ili žalbi može pokrenuti i voditi samo ako se radi o nedonošenju upravnog akta, a upravni akt u smislu citiranog zakona je akt kojim nadležni organ iz člana 4. Zakona o upravnim sporovima rješava o izvjesnom pravu ili obavezi građanina ili

pravne osobe u kakvoj upravnoj stvari, a ne i u slučaju nedonošenja akta u nekoj drugoj stvari, koja nije upravna i o kojoj se ne rješava u upravnom postupku.

U predmetnom slučaju tužena Federalna komisija, kao i Kantonalna komisija protiv čijeg rješenja je tužiteljica izjavila žalbu, nisu organi koje ima u vidu član 4. Zakona o upravnim sporovima, niti je postupak koji provode po propisima o radnim odnosima upravni postupak, pa otuda njihova rješenja ne predstavljaju upravne akte koji se mogu preispitivati u upravnom sporu, jer se tim rješenjima ne rješava o izvjesnom pravu ili obavezi građanina ili pravne osobe u kakvoj upravnoj stvari. Naprotiv, rješenjima Kantonalne i Federalne komisije za implementaciju člana 143. Zakona o radu odlučuje se o radno – pravnom statusu zaposlenika na čekanju i njihovim pravima iz tog statusa, pa se njihovo preispitivanje može vršiti samo pred mjesno nadležnim općinskim sudom, bilo po tužbi zaposlenika ili poslodavca.

S obzirom na iznijete razloge sud je, primjenom člana 26. stav 1. tačka 2. Zakona o upravnim sporovima, tužbu odbacio ne upuštajući se u ispitivanje postojanja i drugih procesnih razloga za odbacivanje tužbe, kao ni u njenu opravdanost.

Zapisničar,
Senada Ferizović,s.r.

Predsjednik vijeća,
Milan Pavlić,s.r.

Za tačnost otpravka tvrdi
Ruk.sudske pisarnice,

Fikreta Čehić